

نامه سردبیر

سال ۹۴ را در شرایطی پشت سر گذاشتیم که موقعیت سیاسی و امنیتی کشور ما، مستحکم ترین جایگاه را در منطقه آشوب زده خاورمیانه دارد. به نظر می‌رسد که اکنون نباید چندان نگرانی بزرگی برای آینده کشور از این نظر داشته باشیم. اما تجربه یک دهه گذشته، نشان داد که تهدیدات اقتصادی عظیم مقابل ایران، این قابلیت را دارد که به بحران‌های سیاسی و امنیتی منجر شود. لذاست که در سال ۹۵ باید بیشترین توجه به اقتصاد ملی و رفع چالش‌های آن باشد.

سؤال اینجاست که چرا امروز اقتصاد ما اینگونه بین بیم و امید قرار گرفته و در همان حال که بیشترین امیدواری را به آینده آن داریم بیشترین نگرانی‌ها را هم بر می‌انگیزد؟ مگر نه اینکه سد بلند مانع ارتباطات بین‌المللی کشور برداشته شده و اکنون دست ما به منابع بزرگی از کالا و فناوری می‌رسد که قبلاً نمی‌رسید؟ مگر نه اینکه نظریات مختلف اقتصادی بر تأثیر مهم تجارت بین‌المللی و سرمایه‌گذاری خارجی روی رشد و اشتغال تأکید دارند و برآوردها نشان می‌دهد که با سرمایه داخلی حداکثر به ۳/۵ درصد رشد می‌رسیم اما به کمک سرمایه خارجی می‌توانیم این نرخ را ۲ تا ۳ برابر کنیم. پس نگران چه هستیم؟

به نظر می‌رسد که علاوه بر نرخ رشد اقتصاد ملی، عامل دیگری هم باید در نظر گرفته شود و آن کیفیت این نرخ رشد است. این کیفیت به چه معناست؟ آیا ممکن است مثلاً نرخ رشد ۵ درصدی در شرایطی بهتر از نرخ ۷ درصدی باشد؟

به نظر نگارنده، پاسخ مثبت است و این کیفیت همان میزان مستحکم بودن اقتصاد ملی است. اقتصادی که صرفاً به شکل زایده ای بر اقتصادهای بزرگ دیگران عمل کرده و بر نیروی انسانی، فناوری، برندهای ملی و بازار داخلی خودش، اتکاء نسبی نداشته باشد به همان ترتیب که سریع رشد می‌کند به سرعت بیشتری هم می‌تواند زمین بخورد.

مقاومتی کردن اقتصاد، همانا به معنای ورود دانش به سطوح مختلف فنی و بازرگانی کسب و کارهای کشور است و اقدام و عمل مضاعف تک تک ما در این مسیر، مطالبه ملی از مدیران و کارشناسان حوزه فناوری است.